

IN THE WOODS

DOORSNIJDE FURS

Whitehorse

Friday 03 Feb 2012

Luke Doucet en zangeres Melissa McClelland zijn allebei onder contract bij het aan de weg timmerende Six Shooter label.

Beiden hebben al een aardige carrière op hun naam staan en zijn hiervoor ook beloond met de Canadese muziekprijs the Juno.

Luke stond al eens bij ons op het podium met Oh Susanna. Hij liet toen al zien dat hij naast een geweldige begeleider van Suzie Ungerleiter ook solo zijn mannetje stond. Luke en Melissa hebben hun krachten gebundeld zowel privé als stel en professioneel als Whitehorse. Een spetterende nieuwe CD doet ons veel verwachten.

Ze geven maar drie concerten in Nederland.

Toen de sneeuw gestadig ons land begon te bedekken en we geconfronteerd werden met het ene na het andere alarm. Variërend van verkeersalarm tot weeralarm, ontstond er al enige onrust in het In the Woods kamp. Gaandeweg kwamen de afmeldingen binnen van trouwe bezoekers die de adviezen van diverse specialisten op volgden. In de wetenschap dat de band uit Engeland via Calais naar In the Woods zou reizen, maakte het er niet rustiger op. Je gaat je dan richten op de kleine vorderingen in de hoop het lot te kunnen beïnvloeden. "Ja ze zijn in Calais, nu nog 150 km te gaan volgens de Tom-Tom, nu nog 80 kilometer"! Maar wat zegt dat als er overal onverwachte files staan. Het begrip "ijsberen" kreeg vandaag een nieuwe dimensie. Het regelmatig buiten banjeren in de witte en koude bossen, was een cooperatie tussen de boekers van Lucky Dice en mensen van In the Woods geworden. Het scheidt een band dat elk moment als er een busje de stille straten van Lage

Vuursche binnen rijdt, je samen verwachtingsvol kijkt naar het openen van de deur. Om vervolgens te constateren dat er weer geen "wit paard" uit komt draven. Het was de eerste keer in de geschiedenis van In the Woods dat we de gezamenlijke maaltijd, altijd een bijzonder moment, hebben moeten overslaan. Iets dat we achteraf kan ik u verzekeren, dubbel en dwars hebben ingehaald. Opeens kwam het allemaal op zijn pootjes terecht. Er kwamen een aantal bezoekers, die de barre omstandigheden hadden getrotseerd en daar was de band opeens ook!. In een flitsend samenspel tussen geluidsman Jos, en de eigen geluidsman van de band, werd besloten om een hoop van het uitgebreide instrumentarium niet op te stellen en voor "basic" te gaan. Korte soundcheck, overleg met de artiesten, de keuken in actie om de maaltijden een aantal uren te verplaatsen en voor je het wist, met een kwartiertje vertraging, startte het begin van een prachtige avond.

Rasartiesten die na een slopende busrit gelijk optimaal inzetten, goed gebruik maakten van de akoestiek en de mogelijkheden van de zaal met een beperkt aantal mensen. Twee stemmen die in de duetten prachtig samen kleurden en een mooie afwisseling van eigen werk, gezamenlijk werk en met zorg gekozen covers. Dat het gitaarwerk van Luke indrukwekkend is en nooit teveel, wisten we al van zijn optreden in 2008. Maar wat was het ook nu weer mooi! De introducties waren gepast en vol humor, maar bovendien educatief. Zo hebben we geleerd dat Bruce Springsteen eigenlijk gewoon een countryzanger uit New Jersey is, wat werd geïllustreerd met een prachtige countryversie van een van zijn songs. Maar ook dat er risico's verbonden zijn aan een huwelijk van twee singer-song writers. Dat het bij hen goed had uitgepakt, was in alle opzichten te zien. Wanneer je een prachtige song kan schrijven met als uitgangspunt een "oatmeal pancake" getuigt dit van creativiteit. Dit geldt overigens ook voor hun interpretaties van de verschillende covers. Een Tom Waits song voorzien van zowel gospel als flamenco elementen, ondersteund door de bijpassende bewegingen en laarzen gestamp van Melissa, maakte de avond alleen maar spannender. Als Canadezen waren ze hoogstens wat verbaasd over de reactie op de sneeuwval in Nederland, maar begrepen de impact ervan en waardeerden de komst van de bezoekers. En elk voordeel heeft zijn nadeel, door de late start moest er worden geïmproviseerd. Iets wat ze zelf heel erg leuk vonden en wat tot een bloedmooi resultaat heeft geleid. En voor de thuisblijvers, luister voortaan alleen nog maar naar Canadese weer en verkeers adviezen. Want de aanwezigen zullen kunnen beamen dat de "barre"tocht niet voor niets is gemaakt en bij nader inzien goed te doen was.

1. Killing Time Is Murder [Luke Doucet / Melissa McClelland]
2. Glenrio [Melissa McClelland]
3. Cleveland [Luke Doucet]
4. Monkeys [Luke Doucet]
5. Emerald Isle [Luke Doucet / Melissa McClelland]
6. I'm On Fire [Bruce Springsteen]
7. Passenger 24 [Luke Doucet / Melissa McClelland]
8. Night Owls [Luke Doucet / Melissa McClelland]

1. Blood's Too Rich [Luke Doucet]
2. A Girl Can Dream [Melissa McClelland]
3. Mitzi's [Luke Doucet]
4. When The Lights Went Off In Hogtown [Melissa McClelland]
5. Broken [Luke Doucet / Melissa McClelland / Sean MacDonald]
6. Dayton, Ohio – 1903 [Randy Newman]
7. Long Haul Driver [Luke Doucet]
8. Gun Street Girl [Tom Waits]
9. Winterlong [Neil Young]
10. Mexico [Luke Doucet]

Luke Doucet vocals, electric guitar, acoustic guitar, tambourine

Melissa McClelland vocals, acoustic guitar

www.whitehorsemusic.ca